

Părțile din litigiul principal

Reclamantă: Viasat Broadcasting UK Ltd

Pârâte: TV 2/Danmark A/S, Regatul Danemarcei

Întrebările preliminare

- 1) Obligația instanței naționale de a dispune ca beneficiarul ajutoarelor să plătească dobânda corespunzătoare perioadei de ilegalitate (a se vedea Hotărârea CELF ⁽¹⁾) se aplică și într-o situație precum cea în speță, în care ajutoarele de stat ilegale au constituit compensații pentru obligația de serviciu public care au fost ulterior declarate compatibile cu piața internă în temeiul articolului 106 alineatul (2) TFUE și în care aprobarea a fost acordată pe baza unei evaluări a situației financiare globale a întreprinderii de servicii publice în ansamblu, inclusiv a capitalizării sale?
- 2) Obligația instanței naționale de a dispune ca beneficiarul ajutoarelor să plătească dobânda corespunzătoare perioadei de ilegalitate (a se vedea Hotărârea CELF) se aplică și în privința sumelor care, în împrejurări precum cele în speță, sunt transferate de la beneficiarul ajutoarelor către întreprinderi afiliate în temeiul unei obligații de drept public, dar care sunt considerate, printr-o decizie finală a Comisiei, a constitui un avantaj pentru beneficiarul ajutoarelor, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE?
- 3) Obligația instanței naționale de a dispune ca beneficiarul ajutoarelor să plătească dobânda corespunzătoare perioadei de ilegalitate (a se vedea Hotărârea CELF) se aplică și în privința ajutoarelor de stat pe care beneficiarul acestora, în împrejurări precum cele în speță, le-a primit de la o întreprindere controlată de stat, având în vedere că resursele acestuia din urmă provin în parte din comercializarea serviciilor beneficiarului ajutoarelor?

(¹) Hotărârea din 12 februarie 2008 (cauza C-199/06, CELF și Ministre de la Culture et de la Communication, EU:C:2008:79).

Recurs introdus la 20 iunie 2019 de Republica Federală Germania împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 10 aprilie 2019 în cauza T-229/17, Republica Federală Germania/Comisia Europeană

(Cauza C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Republica Federală Germania (reprezentanți: J. Möller, agent, și M. Kottmann, M. Winkelmüller, F. van Schewick, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Republica Finlanda

Concluziile recurenței

- 1) Anularea Hotărârii Tribunalului în cauza T-229/17, Republica Federală Germania împotriva Comisiei Europene;
- 2) anularea Deciziei (UE) 2017/133 a Comisiei din 25 ianuarie 2017 Decizia (UE) 2017/133 a Comisiei din 25 ianuarie 2017 privind menținerea cu o restricție în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a trimiterii la standardul armonizat EN 14342:2013 „Pardoseli și parchet de lemn. Caracteristici, evaluarea conformității și marcarea”, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
- 3) anularea Deciziei (UE) 2017/145 a Comisiei din Decizia (UE) 2017/145 a Comisiei din 25 ianuarie 2017 privind menținerea cu o restricție în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a trimiterii la standardul armonizat EN 14904:2006 „Suprafețe pentru activități sportive. Suprafețe pentru activități multisportive în sală. Specificație”, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;
- 4) anularea Comunicărilor Comisiei din 10 martie 2017, din 11 august 2017, din 15 decembrie 2017 și din 9 martie 2018 ⁽³⁾, în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului, în măsura în care se referă la standardele armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006;
- 5) cu titlu subsidiar față de capetele de cerere al doilea, al treilea și al patrulea, trimiterea cauzei în fața Tribunalului;
- 6) obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă următoarele trei motive:

În primul rând, recurenta consideră că hotărârea atacată încalcă articolul 263 primul paragraf TFUE în partea în care declară inadmisibile cererile Republicii Federale Germania privind anularea comunicărilor atacate. Potrivit recurenței, Tribunalul nu a luat în considerare faptul că comunicările atacate urmăresc producerea de efecte juridice obligatorii care nu sunt identice cu efectele juridice ale deciziilor atacate.

În al doilea rând, recurenta susține că hotărârea atacată încalcă dispozițiile coroborate ale articolului 18 alineatul (2) și ale articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul nr. 305/2011. Aceasta apreciază că Tribunalul nu a ținut seama de faptul că, în temeiul acestor dispoziții, Comisia era în același timp îndreptățită și obligată să adopte una dintre măsurile propuse de Republica Federală Germania.

În al treilea rând, recurenta consideră că hotărârea atacată încalcă articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011 coroborat cu articolul 3 alineatele (1) și (2) și cu articolul 17 alineatul (3) din același regulament. Aceasta Tribunalul nu a luat în considerare faptul că Comisia era obligată, în temeiul acestor dispoziții, să examineze dacă standardele în cauză compromiteau respectarea cerințelor fundamentale aplicabile lucrărilor de construcții.

⁽¹⁾ JO 2017, L 21, p. 113.

⁽²⁾ JO 2017, L 22, p. 62.

⁽³⁾ JO 2017, C 76, p. 32; JO 2017, C 267, p. 16; JO 2017, C 435, p. 41; JO 2018, C 92, p. 139.